Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 081 van 16 september 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Poolse nationaliteit te zijn, op 5 februari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 4 november 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "*RvV-wet*").

Gezien de beschikking tot de vaststelling van de kosten van 10 februari 2026 met refertenummer 136199.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 22 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 maart 2025 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen, gemotiveerd op redenen van openbare orde.

1.2. Op 18 juli 2025 diende verzoeker een verklaring van inschrijving in als Unieburger (bijlage 19), in de hoedanigheid van werknemer.

1.3. Op 4 november 2025 werd een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 18.07.2025 werd ingediend door: Naam : L., P. T.,
Nationaliteit: Polen (Rep.),
Geboortedatum : […].06.1992,
Geboorteplaats Sandomierz,
Identificatienummer in het Rijksregister: […],
Verblijvende te Inschrijving op verklaring 2800 MECHELEN
om de volgende reden geweigerd:
Het verblijf van betrokkene wordt geweigerd op basis van redenen van openbare orde en nationale veiligheid overeenkomstig artikel 43 §1, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene kreeg op 04.03.2025 een bevel om het grondgebied te verlaten wegens feiten van openbare orde, aan heb betekend op 04.03.2025. Op 18.07.2025 diende betrokkene een Bijlage 19 in als werknemer. Uit consultatie van het Belgisch strafregister kan vastgesteld worden dat betrokkene bekend staat voor verschillende feiten. Er kon vastgesteld worden dat betrokkene, naast een veroordeling voor 8 inbreuken door de politierechtbank op 19.10.2023, zich aan de volgende feiten heeft schuldig gemaakt: Op 08.01.2025 werd betrokkene door Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens weerspannigheid zonder wapens, die een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge hebben. Op 06.02.2025 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden (met uitstel 4 jaren) voor poging tot diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Op 21.02.2025 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank West Vlaanderen – afdeling Brugge veroordeeld tot een geldboete met vervangende gevangenisstraf van 1 maand wegens handel (invoer, uitvoer, verkoop, overdracht…) van verboden wapens. Uit consultatie van het Europees strafregister kan naast de veroordelingen in België vastgesteld worden dat betrokkene in het verleden in Polen op 26.09.2011 veroordeeld is geweest tot een gevangenisstraf van 1 jaar en zes maanden wegens diefstal door inbraak, op 28.02.2013 veroordeeld is geweest tot een gevangenisstraf van zes maanden voor diefstal en op 02.04.2013 veroordeeld is geweest tot een gevangenisstraf van 1 jaar en twee maanden wegens schade aan eigendommen. Het gedrag van betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving. Hij staat bekend bij de Belgische justitie voor verschillende ernstige en recente feiten. Het administratief dossier van betrokkene het vonnis waarvoor hij werd veroordeeld op 08.01.2025 tot een gevangenisstraf van zes maanden. Uit dit vonnis blijkt dat betrokkene werd veroordeeld voor mishandeling van politieagenten op 25.08.2024 in Grimbergen. De betrokkene werd verdacht van verkrachting en ontvoering. Bij zijn aanhouding gedroeg de betrokkene zich gewelddadig, zowel verbaal als fysiek. Hij bracht de politieagenten verschillende verwondingen toe. Een van de agenten werd voor 7 dagen arbeidsongeschikt verklaard, een andere voor 21 dagen. Betrokkene dient zich in alle omstandigheden te beheersen en weerspannig gedrag ten aanzien van de politiediensten kan niet getolereerd worden. Zich weerspanning opstellen ten aanzien van politieagenten is hoe langer hoe meer een maatschappelijk kwaal geworden. De taak van politieagenten bestaat onder meet uit het handhaven van de openbare orde, het verrichten van vaststellingen inzake gepleegde misdrijven, het verlenen van hulp aan mensen in hnood en het waken over de veilige democratische samenleving. Het is bijgevolg ontoelaatbaar dat betrokkene de politieagenten verstoord of tegenwerkt om welke reden dan ook. Omwille van deze feiten kreeg betrokkene op 04.03.2025 het bevel om het grondgebied te verlaten. Het administratief dossier van betrokkene bevat ook het vonnis waarvoor hij werd veroordeeld op 06.02.2025 tot een gevangenisstraf van 12 maanden (met uitstel 4 jaren). Uit dit vonnis blijkt dat betrokkene werd veroordeeld voor feiten begaan op 07.04.2023 op de openbare parking van warenhuis Delhaize te Halle. Op basis van getuigen en camerabeelden poogde betrokkene met behulp van een radiotoestel signalen van elektronische sleutels van voertuigen te verstoren waarna betrokkene geparkeerde voertuigen tracht te opnen door de handvaten van de deuren te manipuleren. Ook werden in het voertuig van betrokkene een kniptang gevonden om ijzeren kabels door te knippen. De handelswijze van betrokkene toont aan dat hij met de verkeerde bedoelingen zich op het Belgisch grondgebied bevindt en geen respect heeft voor andermans eigendom. Diefstallen in wagens en pogingen daartoe verstoren de openbare orde en veiligheid en dragen bij tot een gevoel van ongerustheid voor de eigenaars. Beklaagde ging herhaaldelijk, systematiscch en goed voorbereid te werk. In het vonnis werd ook aangehaald dat betrokkene ook in Polen gekend is in het kader van diefstallen. Daaruit kan worden afgeleid dat betrokkene zijn gedrag niet heeft aangepast sinds zijn aankomst in België en toont aan dat betrokkene niet tot inkeer is gekomen.
Voor de volledigheid dient tenslotte aangehaald te worden dat betrokkene op 21.02.2025 door de Correctionele Rechtbank West Vlaanderen – afdeling Brugge werd veroordeeld tot een geldboete wegens handel (invoer, uitvoer, verkoop, overdracht…) van verboden wapens.
Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij. Het recht op verblijf wordt ook geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid: Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid zoals voorzien in

art. 43 van de wet van 15.12.1980. Krachtens art. 43 § 2 van de wet van 15.12.1980 houdt deze beslissing rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met het land van oorsprong. Uit niets blijkt dat betrokkene een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. Uit het administratief dossier blijkt dat hij ten minste sinds 25.08.2024 in het Koninkrijk verblijft. De betrokkene heeft in de op 10.09.2024 ingevulde vragenlijst aangegeven een Belgische partner en een minderjarig kind in België te hebben, dat hij niet heeft erkend en dat zijn naam niet draagt. Volgens het administratief dossier van de Belgische partner is het kind wel degelijk de zoon van de partner maar niet van betrokkene. Het kind werd erkend door een andere man, van Duitse nationaliteit. Volgens het dossier is de Belgische partner nog steeds getrouwd met de partner van het minderjarig kind. Verder kan uit het administratief dossier niet vastgesteld worden dat betrokkene samenwoont met de verklaarde Belgische partner en haar kind. Er heeft tot op heden geen positieve woonstcontrole plaatsgevonden op het verklaarde adres. Verder geeft betrokkene in de vragenlijst van 10.09.2024 aan slechts 2 maanden à 2,5 maanden in België te verblijven. Betrokkene heeft tot op heden nooit het verblijfsrecht gehad in België en bijgevolg is van enige binding met het land geen sprake. Er moet worden opgemerkt dat hij hele leven buiten België heeft gewoond, wat doet vermoeden dat hij onvermijdelijk belangen buiten België heeft ontwikkeld die, gezien de duur van zijn verblijf op het grondgebied, niet kunnen zijn verbroken. Overigens bevat het dossier geen indicaties dat de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie in het Rijk een mogelijk obstakel zou zijn of een zodanig groot belang vertegenwoordigen voor betrokkene waardoor betrokkene zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. Wat de sociale en culturele integratie betreft, toont het hierboven beschreven gedrag voldoende aan dat betrokkene geen enkele wil heeft om zich in de Belgische samenleving te integreren. Bovendien is het zo dat betrokkene als EUburger zou moeten in staat zijn om in het land van herkomst een economische activiteit uit te oefenen of een gezinsleven op te bouwen. Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker heeft een synthesememorie ingediend. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet, zoals van kracht vóór 12 juni 2026, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft. Het enig middel wordt in de synthesememorie uiteengezet als volgt:

" Schending van artikelen 43 en artikel 45 van de Vreemdelingenwet, miskenning van de materiële motiveringsverplichting (de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikelen 2 en 3), schending van beginselen van behoorlijke bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.
Volgens artikel 43 van de Vreemdelingenwet: "81 De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren: 1° wanneerzij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben 2 gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf; 2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. 82 Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong". Volgens artikel 45 82 van de Vreemdelingenwet: "82. De in de artikelen 43 en 44 bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie en zijn familielid. Eerder strafrechtelijk zijn veroordeeld is als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd…". Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de begrippen "openbare orde", "nationale veiligheid", "ernstige redenen" en "dwingende redenen" in kader van de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG meermaals uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, Byankov). In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip "openbare orde" hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. De algemene vaststellingen dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een weigering van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een

fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45 82 van de Vreemdelingenwet stipuleert. 3 In die zin kan het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de weigering van een verblijfrecht. Het komt de verweerder toe om op individuele basis te onderzoeken of het persoonlijk gedrag van een verzoeker of in de strafbare feiten die betrokkene heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het verblijfsrecht van verzoeker inhoudt, kan rechtvaardigen. Bij het beoordelen van een bedreiging voor openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, hun aantal en de veroorzaakte schade. In de bestreden beslissing verwijst verweerder naar de meerdere veroordelingen van verzoeker in België door de correctionele rechtbanken voor korte straffen met uitstel en besluit dat: "ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij. Het recht op verblijf wordt ook geweigerd om redenen van openbaar orde of nationale veiligheid: Persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid zoals voorzien in art.43 van VW". In zijn "nota met opmerkingen" verwijst verweerder naar het gegeven dat verzoeker "is veroordeeld en al meermaals ongunstig in aanraking gekomen is met de politie en justitie". Hierdoor komt verweerder tot vaststelling dat verzoeker een werkelijk, voldoende ernstig en actueel gevaar voor de openbare orde vormt. Verzoeker is zich ervan bewust dat hij in 2023 en 2024 drie misdrijven gepleegd heeft en dit als gevolg van omstandigheden, misverstanden en zijn "ADHD" ziekte. Zijn eerste veroordeling van 8 januari 2025 tot korte straf was het gevolg van weerspannigheid tegen de politie op 25 augustus 2024 te Grimbergen. Omdat betrokkene toen onterecht was verdacht van verkrachting en ontvoering, werd hij bij zijn aantreffen zwaar aangepakt door de politie. Hierdoor, en door afwezigheid van enige communicatie, (eerste sprak geen Nederlands en politie had geen tolk Pools) leidde dit tot misverstanden en verweer van betrokkene die overtuigd was dat de politie "onrechtmatig" handelde. Alhoewel de feiten de werkonbekwaamheid van twee politieagenten als gevolg hadden, hield de rechtbank rekening met deze omstandigheden in het vonnis waar verzoeker een lichte/korte straf kreeg. De tweede veroordeling van betrokkene (van 6 februari 2025) vindt haar oorsprong in de feiten op 7 april 2023 op de parking van warenhuis Delhaize te Halle, waar verzoeker probeerde, met behulp van een radiotoestel, andermans geparkeerde auto te openen. Hiervoor kreeg hij een veroordeling met volledige uitstel. Volgens verzoeker was zijn laatste veroordeling van 21 februari 2025 te wijten aan de bij hem aangetroffen "pepperspray". Omdat verzoeker toen nog geen dak boven zijn hoofd had, sliep hij in een auto en hield hij deze verdedigingsspray voor zijn eigen veiligheid. Hiervoor werd hij slechts tot een geldboete veroordeeld. Verweerder verwijst in zijn weigeringsbeslissing naar de veroordelingen van betrokkene in zijn land van herkomst — Polen - meer dan 13 jaar geleden!!! (in 2011 en in 2013). Tussendoor spreekt verweerder ook nog over één Belgische veroordeling van verzoeker voor verkeersinbreuken door de Politierechtbank op 19 oktober 2023. Verzoeker volhardt dat de door hem (bovenvermelde) gepleegde strafrechtelijke feiten an sich onvoldoende zijn om te spreken van reële, actuele en ernstige bedreigingen voor de openbare orde, zelfs indien het gaat om criminele feiten (of met andere woorden "strafbare feiten"). De Belgische rechtbanken spraken korte straffen/geldboeten met uitstel uit, wat bewijst dat verzoeker geen reële, actuele en ernstige bedreigingen voor de openbare orde vormde en vormt. Het vonnis van de Politierechtbank van 19 oktober 2023 bestrafte de overtreding van verkeersregels door verzoeker. De gepleegde door verzoeker "overtreding" behoort tot de lichtste categorie van strafbare feiten wat betekent dat in dit geval er zeker geen sprake is van ernstige misdrijven en ernstige bedreigingen voor de openbare orde of nationale veiligheid. Ook de Poolse veroordelingen van verzoeker uit 2011 en 2013 kunnen niet door verweerder als één van de redenen van weigering van verblijf gebruikt worden en dit volgens artikel 45 van de Vreemdelingenwet: "82… Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen redenen voor dergelijke beslissingen…". Verzoeker meent dat de weigeringsbeslissing slechts genomen mag worden als er een daadwerkelijke en vastgestelde kans is dat betrokkene opnieuw strafrechtelijke daden zou begaan, dat een louter hypothetische kans niet volstaat, dat er een risico tot recidive moet zijn vooraleer het risico voor de openbare orde of nationale veiligheid actueel kan worden beschouwd. Betrokkene meent dat de risico tot recidive al door bovengenoemde rechtbanken onderzocht was. Dat korte straffen met uitstel aantonen dat er geen actueel en werkelijk gevaar is voor de openbare orde of nationale veiligheid. Dat van de laatste veroordeling al meer dan 1 jaar verstreken is en 1,6 jaar na de laatste feiten — de periode waarin verzoeker in België verblijft/werkt en geen strafbare feiten meer pleegt. Het goed gedrag van verzoeker van de voorbije 1,6 jaar na het laatste gepleegde feit is het objectief bewijs dat hij geen gevaar voor de openbare orde en veiligheid betekent en dat er geen risico op plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten aanwezig is. Gelet op het voorafgaande maakt verzoeker concreet aannemelijk dat voor hem is aangetoond dat hij geen actueel en werkelijk gevaar voor de openbare orde en veiligheid betekent. De bestreden beslissing, gezien vaststellingen betreffende afwezigheid van actueel en werkelijk gevaar voor de openbare orde en veiligheid en het gedrag van verzoeker de voorbije 2 jaar (wat het risico op plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten tenietdoet), gaat tegen alle redelijkheid in. Verweerder is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens (juridische grondslagen en op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen waardoor artikels 43 en 45 van de

Vreemdelingenwet geschonden zijn."

2.2.1. Met betrekking tot de formele motiveringsplicht merkt de Raad op dat de juridische en feitelijke motieven van de bestreden beslissing duidelijk worden weergegeven in de bestreden beslissing. Verzoeker maakt ook duidelijk dat hij deze motieven kent en begrijpt, nu hij deze motieven inhoudelijk betwist. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

2.2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zelf te oordelen in de plaats van het bestuur. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).
Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).
Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen. Hij mag dat oordeel enkel onwettig bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schendingen worden onderzocht in het licht van artikel 43, § 1, 2°, van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen.

2.2.3. Artikel 43 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :
1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;
2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Artikel 45, § 2, van de vreemdelingenwet bepaalt:
"*§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.*
Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.
Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn.
Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.
[…]"

2.2.4. Artikel 43 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 27 van de Richtlijn 2004/38/EG.
Artikel 45, § 2, van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 27, lid 2, van dezelfde richtlijn.

De exceptie van openbare orde vormt een afwijking van het verblijfsrecht van de burgers van de Unie en hun familieleden. Zij moet strikt worden opgevat. De draagwijdte ervan kan niet eenzijdig door de lidstaten worden bepaald (HvJ 4 december 1974, C-41/74, *Van Duyn*, pt. 18; HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 33; HvJ 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, pt. 65).
Het begrip openbare orde veronderstelt hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.
Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. In het algemeen houdt de vaststelling van een dergelijke bedreiging in dat bij de betrokkene een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven, maar het is ook mogelijk dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging voldoet (*Bouchereau,* pt. 28 en 29). De regel dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden vormen, eist van de nationale autoriteiten een specifieke beoordeling vanuit een oogpunt van de belangen verbonden met

de handhaving van de openbare orde. Deze beoordeling valt niet noodzakelijk samen met de beoordeling die ten grondslag lag aan de strafrechtelijke veroordeling (*Bouchereau*, pt. 27). Het staat aan de nationale autoriteiten om in elk afzonderlijk geval daarover te oordelen (*Bouchereau*, pt. 30). Bij de beoordeling van de bedreiging moet rekening worden gehouden met de aard van de strafbare feiten, het aantal ervan en de veroorzaakte schade. De opgelegde straf is een van de factoren in dit geheel (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 51). Aan de voorwaarde van een actuele bedreiging moet in beginsel zijn voldaan op het tijdstip waarop de beperkende maatregel wordt genomen (*Orfanopoulos en Oliveri*, pt. 79).

2.2.5. De bestreden beslissing steunt op volgende motieven:
- verzoeker kreeg op 4 maart 2025 een bevel om het grondgebied te verlaten wegens feiten van openbare orde;
- uit het Belgisch strafregister blijkt een veroordeling voor 8 inbreuken door de politierechtbank op 19 oktober 2023, een veroordeling tot 6 maanden gevangenisstraf op 8 januari 2025 wegens weerspannigheid met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, een veroordeling tot 12 maanden gevangenisstraf met uitstel op 6 februari 2025 wegens poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels;
- uit het Europees strafregister blijkt dat verzoeker in Polen werd veroordeeld op 26 september 2011 wegens diefstal door inbraak, op 28 februari 2013 wegens diefstal en op 2 april 2013 wegens schade aan eigendommen;
- uit het vonnis van 8 januari 2025 blijkt dat verzoeker zich bij zijn aanhouding op 25 augustus 2024 verbaal en fysiek gewelddadig gedroeg tegen politieagenten en hen verschillende verwondingen toebracht, waarbij een agent 7 dagen en een andere 21 dagen arbeidsongeschikt werd;
- uit het vonnis van 6 februari 2025 blijkt dat verzoeker op de openbare parking van een warenhuis met een radiotoestel de signalen van elektronische sleutels van voertuigen verstoorde en geparkeerde voertuigen trachtte te openen, dat in zijn voertuig een kniptang werd aangetroffen en dat hij herhaaldelijk, systematisch en goed voorbereid te werk ging;
- bijkomend blijkt dat verzoeker op 21 februari 2025 door de correctionele rechtbank West-Vlaanderen werd veroordeeld wegens handel van verboden wapens.

2.2.6. Verzoeker betoogt dat het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen weigering van verblijf kan dragen, en dat verweerder zich beperkt tot de vaststelling dat hij is veroordeeld en meermaals ongunstig in aanraking is gekomen met politie en justitie.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing zich niet beperkt tot de opsomming van de strafrechtelijke veroordelingen. De beslissing geeft weer welke feiten aan twee van die veroordelingen ten grondslag liggen en steunt daarvoor op de vonnissen die zich in het administratief dossier bevinden (stukken 46 en 47).
De bestreden beslissing beschrijft daarbij de wijze waarop verzoeker zich bij zijn aanhouding heeft gedragen, de verwondingen die hij toebracht en de duur van de arbeidsongeschiktheid van de twee agenten. Zij wijst daarbij op de werkwijze bij de poging tot autodiefstal, met inbegrip van het gebruik van een radiotoestel, een kniptang voor ijzeren kabels en het feit dat verzoeker herhaaldelijk, systematisch en goed voorbereid te werk ging.
Het bestuur heeft onderzocht welk persoonlijk gedrag blijkt uit de omstandigheden die tot de veroordelingen hebben geleid. Van een automatische koppeling tussen een strafblad en een weigeringsbeslissing is geen sprake.
Verzoeker betwist deze feitelijke vaststellingen niet. Hij erkent de weerspannigheid tegen de politie en de poging om een voertuig met een radiotoestel te openen.

2.2.7. Verzoeker werpt op dat de Belgische rechtbanken korte straffen en geldboeten met uitstel uitspraken, en dat het recidiverisico reeds door die rechtbanken werd onderzocht.

De Raad merkt op dat verzoeker in een tijdspanne van slechts twee maanden drie maal correctioneel veroordeeld werd veroordeeld, voor geweld tegen politieambtenaren met arbeidsongeschiktheid tot gevolg, voor vermogenscriminaliteit en voor een wapenmisdrijf.

Waar verzoeker aanvoert aan dat de veroordeling van de politierechtbank van 19 oktober 2023 slechts verkeersovertredingen betreft, merkt de Raad op dat deze vermelding een eerste weergave is van de gegevens uit het strafregister. De bestreden beslissing steunt in hoofdzaak op de feiten van weerspannigheid en van poging tot diefstal. Verzoekers betoog dat het "*slechts"* om overtredingen zou gaan, doet hieraan geen afbreuk. Overigens gaat het daarbij om acht verkeersinbreuken. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de bestreden beslissing rekening houdt met deze antecedenten.

Verzoeker voert vervolgens aan dat de veroordeling van 21 februari 2025 door de correctionele rechtbank West-Vlaanderen te wijten is aan de bij hem aangetroffen pepperspray, die hij voor zijn eigen veiligheid bijhield omdat hij in een auto sliep. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing de kwalificatie weergeeft zoals uit het strafregister blijkt, namelijk handel in verboden wapens (invoer, uitvoer, verkoop, overdracht).

Verzoeker legt geen stuk voor dat zijn andersluidende lezing aantoont. Bovendien haalt de bestreden beslissing deze veroordeling uitdrukkelijk "*voor de volledigheid*" aan, zodat verzoekers kritiek op dit motief weinig afdoet aan de beoordeling van verzoekers gedrag in de bestreden beslissing.

Verzoeker betoogt verder dat de Poolse veroordelingen van 2011 en 2013 niet als weigeringsgrond kunnen worden gebruikt, nu artikel 45, § 2, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat eerdere strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden vormen voor dergelijke beslissingen, en deze meer dan 13 jaar oud zijn.
De Raad merkt ook hier op dat de bestreden beslissing als een geheel moet worden gelezen en dat de vermelding van de Poolse veroordelingen geen zelfstandige weigeringsgrond vormen in de bestreden beslissing. Het brengt ze echter in verband met de vaststelling van de correctionele rechtbank dat verzoeker ook in Polen gekend is in het kader van diefstallen, en leidt daaruit af dat hij zijn gedrag sinds zijn aankomst in België niet heeft aangepast. De Poolse veroordelingen dienen aldus om het patroon te duiden waarbinnen de recente Belgische feiten zich situeren: drie veroordelingen wegens diefstal of beschadiging van eigendommen in Polen, gevolgd door een veroordeling wegens poging tot diefstal in België. Artikel 45, § 2, tweede lid, van de vreemdelingenwet verbiedt niet dat eerdere veroordelingen in het individueel onderzoek worden betrokken. Deze elementen kunnen immers relevant zijn bij de beoordeling van verzoekers persoonlijk gedrag.

2.2.8. Verzoeker betoogt vervolgens dat de bedreiging niet actueel is. Hij stelt dat sinds de laatste veroordeling meer dan een jaar is verstreken en sinds de laatste feiten 1,6 jaar, dat hij in die periode in België verblijft en werkt en geen strafbare feiten meer pleegt, en dat dit goed gedrag het objectief bewijs vormt dat geen risico op nieuwe feiten bestaat. Elders in de synthesenota spreekt hij over zijn gedrag van de voorbije 2 jaar.
Aan de voorwaarde van een actuele bedreiging moet in beginsel zijn voldaan op het tijdstip waarop de maatregel wordt genomen. De bestreden beslissing dateert van 4 november 2025.
De veroordelingen van de correctionele rechtbank van Brussel dateren van 8 januari 2025 en 6 februari 2025, die van de correctionele rechtbank West-Vlaanderen van 21 februari 2025. Op het ogenblik van de bestreden beslissing was sinds de laatste veroordeling slechts negen maanden verstreken.
De feiten die aan de veroordeling van 8 januari 2025 ten grondslag liggen, dateren van 25 augustus 2024, dit is ongeveer veertien maanden vóór de bestreden beslissing. Verzoeker wordt niet bijgetreden in zijn betoog dat de feiten onvoldoende recent zouden zijn.
Een periode waarin geen nieuwe feiten aan het licht komen, doet op zich de bedreiging bovendien niet verdwijnen. Zij moet worden afgewogen tegen het gedrag waaruit de bedreiging blijkt. Verzoeker verbleef in de betrokken periode zonder verblijfsrecht in het Rijk. Verzoeker werd op 4 maart 2025 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, waaraan hij geen gevolg gaf. Hij werd in Polen reeds driemaal veroordeeld voor gelijkaardige feiten. Het bestuur heeft daaruit afgeleid dat verzoeker zijn gedrag niet heeft gewijzigd en niet tot inkeer is gekomen. Die gevolgtrekking betreft de neiging om het gedrag in de toekomst te handhaven. Zij steunt op de vaststellingen van de correctionele rechtbank zelf, die de handelwijze als herhaaldelijk, systematisch en goed voorbereid omschreef.

Het gegeven dat verzoeker sindsdien niet opnieuw werd veroordeeld, weerlegt die gevolgtrekking niet. Het is negatief van aard en bestrijkt een korte periode, gemeten aan een gedragspatroon dat zich over meer dan tien jaar en over twee lidstaten uitstrekt.

2.2.9. Verzoeker voert ten slotte omstandigheden aan die de feiten volgens hem in een ander licht plaatsen: zijn ADHD, de onterechte verdenking van verkrachting en ontvoering, de wijze waarop de politie hem aantrof en het ontbreken van een Poolse tolk.
Hiermee weerlegt verzoeker niet dat de hem verweten feiten zich hebben voorgedaan. Hij licht er hoogstens de omstandigheden nader mee toe. Uit het strafvonnis blijkt echter niet dat de verwerende partij deze feiten onjuist of onredelijk heeft beoordeeld. Het vonnis kwalificeert verzoekers reactie waarbij hij zes politieagenten heeft verwond als "*totaal buiten proportie*". Wat de straftoemeting betreft, werd in het voordeel van verzoeker enkel rekening gehouden met zijn jonge leeftijd en met zijn -op dat ogenblik- blanco Belgisch strafregister. Verzoeker zet evenmin uiteen op welke wijze de loutere verklaring dat hij ADHD zou hebben, ertoe zou leiden dat hem niet zou mogen worden verweten dat hij op georganiseerde wijze auto's probeerde te stelen en een voorgeschiedenis van diefstallen en inbraken heeft.

Het gegeven dat verzoeker meent dat hij slechts en lichte straf kreeg en in het tweede vonnis een straf met uitstel, houdt niet in dat het oordeel dat verzoeker, omwille van zijn gedrag, een bedreiging vormt voor de openbare orde, kennelijk onredelijk zou zijn. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het bestuur is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, dat het die onzorgvuldig heeft vastgesteld of dat het op grond daarvan in onredelijkheid heeft besloten dat verzoeker omwille van zijn persoonlijk gedrag een bedreiging vormt voor de openbare orde.

Een schending van de artikelen 43 en 45 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op zestien september tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
A.-M. DE WEERDT	C. VERHAERT